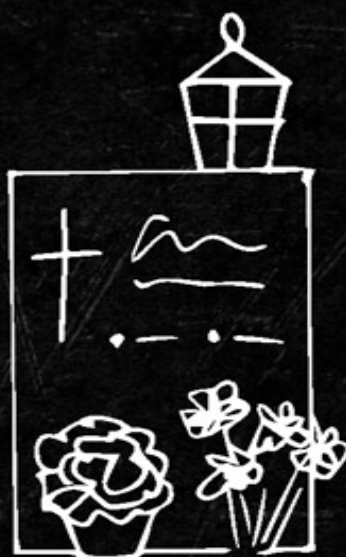
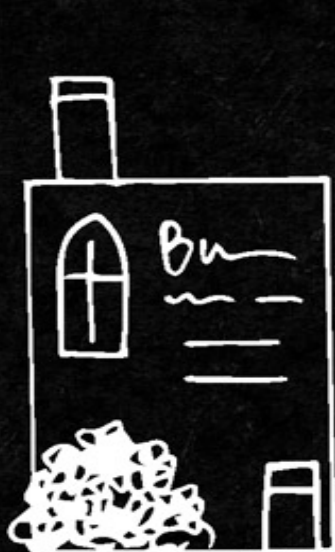

Kalle Varvas

Janita Heralan *elämä ja teot*

*Tiedätkö, miltä tuntuu haudata
oma lapsi kahdesti?*

Sisällysluettelo

Prologi: Päätepysäkki: Turku

I: Ojasta allikkoon

II: Kaksi vuosikymmentä

III: Mätä omena

IV: Kohti tulevaisuutta

V: Koti-ikävä

VI: Vaasan veri ei vapise

VII: Aidan toisella puolen

VIII: Hyvässä ja pahassa

IX: Linnani on kotini

X: Toisen oma

XI: Pimeys

XII: Pojasta polvi paranee

XIII: Totuus ei pala tulessakaan

Epilogi: Autiotalo

Kalle Varvas – Unelmoijasta kirjailijaksi

Prologi

Päätepysäkki: Turku

Pienet lumihiutaleet leijuvat ilmassa, kun aikansa elänyt sininen pikajuna pysähtyy jarrut vinkuen ja kolisten Turun rautatieasemalle. Laiturille astuu tummiin pukeutunut nainen. Noora Kuoppala on 35-vuotias, mutta nuorekas ikäisekseen. Ulkonäöltään hän menisi parikymppisestä. Hänen perässään seuraavat hänen 9- ja 16-vuotiaat tyttärensä Saara ja Pihla.

"Saisko apua", tumma ääni kaikuu jostain Nooran takaa. Hän kääntyy äänen suuntaan ja näkee, kuinka perheen isä Risto yrittää selviytyä ulos junasta kantaen mukanaan kolmea matkalaukkuja.

"Mihin me edes tarvitaan näin paljon tavaraa? Täähän on vain viikonloppureissu."

"Etkö sä tiedä, että naisen pitää olla valmistautunut kaikkeen?"

Pisamanaamainen Saara tökkää ajatuksissaan kulkevaa Pihlaa kylkeen. Pihla säpsähtää, aivan kuin sähköiskun saaneena.

"No mitä nyt?"

"Kokeilin vaan, ootko hereillä. Isä, koska syödään?"

Pihla naurahtaa Saaran kyvylle hyppiä aiheesta toiseen ilman ongelmia. Hän myötäilee siskoaan, välipala kyllä maistuisi. Pihla ottaa pitkistä punaisista hiuksistaan kiinni ja alkaa kiertää niitä sormensa ympärille. Myös Riston vatsassa nälkä ilmoittelee olemassaolostaan, mutta hän ei todellakaan aio ostaa aseman kioskilta ylihintaista sämpylää. Puolen tunnin sisällä he voivat istua ravintolassa syömässä oikeaa ruokaa. He kiertävät asemarakennuksen eteen jossa onkin sopivasti vapaa taksi odottamassa. Perheen naisväki istuu autoon Riston auttaessa taksikuskia nostamaan laukut takakonttiin. Kun miehetkin pääsevät

auton kyytiin, Risto pyytää kuskia ajamaan Ruissalon kylpylään.

Tunnin sisällä Kuoppalat istuvat tunnelmallisesti valaistussa, kauniissa ravintolasalissa. Ristolla on edessään pihviateria, Nooralla keittolautanen ja lapset ovat tyytyneet pizzaan. Saara naurahtaa Nooran ihmetellessä Pihlan kovaa ruokahalua. Läskikommentit alkavat raikua pikkutytön suusta Nooran yrittäessä estellä voimattomana vieressä. Kerta kiellon päälle ja Saara vain intoutuu enemmän. Pihla ei kuitenkaan välitä, hän on jo tottunut siskonsa suorapuheisuuteen. Hän ei ole kuitenkaan koskaan käsittänyt, miten Saara voikin olla noin yltiösosiaalinen ja elämäniloinen. Vanhemmilta hän sitä ei ainakaan ole perinyt. Välillä Pihlasta tuntuu että Noora ja Risto asettavat jäykkyydelle aivan uudet ulottuvuudet. Vaikka sitä on vaikea myöntää, hän itse näkee itsensä täysin äitinsä peilikuvana. Ehkäpä juuri sen takia hän rakastaa pikkusiskoaan yli kaiken. Saara on raikas tuulahdus paikalleen jämähtäneessä ilmapiirissä.

Ilta koittaa. Pihla ja Saara makoilevat hotellihuoneen sängyllä kahdestaan, kun Noora ja Risto ovat lähteneet kuntosalille. Kovasti he yrittivät saada tyttöjäkin mukaan, aktiivista elämäntapaa mainostaen. Tekopyhää patsastelua. Kumpaakaan ei voisi vähempää kiinnostaa kuntoilu kotona ollessa, mutta nythän ollaan oikein isossa kaupungissa. Kulissien on oltava moitteettomat, ettei vaan kukaan pääsisi tuomitsemaan. Pihla säpsähtää hereille alitajuntansa syövereistä tajutessaan Saaran kysyneen jotain. Hentoinen tyttö makaa puoli-istuvassa asennossa, pää vienosti kallellaan. Johonkin hän odottaa vastausta, mutta Pihlalla ei ole pienintäkään aavistusta mihin. Saara on kyllä hokenut uimisesta koko päivän, ehkä hän haluaa siirtyä kylpylän puolelle. Pihla kokeilee kepillä jäätä ja sanoo, että on parasta odottaa vanhempien paluuta. Saara näyttää

hyväksyvän vastauksen ja kääntää katseensa takaisin kohti televisiota.

"En jaksa odottaa aikuisuutta. Saisin tehdä ihan mitä huvittaa."

Tyttörukka. Ei sitä vielä tuossa iässä tajua, mutta Saara elää elämänsä huolettominta ja onnellisinta aikaa. Pihla tekisi mitä tahansa, jotta saisi palata leikki-ikäiseksi. Mutta eipä ole vielä tullut tarvittavaa taikalamppua vastaan. Saara nappaa kaukosäätimen ja sulkee television. Hän pyörähtää kyljelleen ja katsoo Pihlaa isoilla sinisillä silmillään.

"Anteeksi, kun sanoin sua läskiksi."

"Ei se mitään. Vitsihän se vain oli."

"Sä oot oikeesti maailman paras sisko. Mä rakastan sua."

Pihla hymyilee vienosti, kun lämmin tunne hyökyy aaltona hänen vartalonsa läpi. Kyynel puskee tietään ulos silmäkulmasta, mutta Pihla saa pidäteltyä.

"Niin mäkin sua."

Kello lyö yhdeksän aamulla, kun Noora vetää peiton Pihlan päältä. Saara on odottanut jo tunnin ajan siskonsa heräämistä, jotta he pääsevät vihdoin uimaan. Aamupalankin hän nielaisi ennätysnopeasti, mutta Pihlan valittaessa huonoa oloaan Saara päättää jäädä siskonsa kanssa hotellihuoneeseen. Viime vuosina Pihla on viettänyt lähes kaiken aikansa ystäviensä seurassa, eikä Saaralle ole jäänyt erityisemmin aikaa. Uiminen olisi ollut kivaa, mutta enemmän hän odotti nimenomaan ajanviettoa Pihlan kanssa. Pihla saa kuitenkin hänet puhuttua ympäri. Varmistettuaan vielä, ettei Pihla tarvitse lääkärin hoitoa, muut lähtevät kohti kylpyläosastoa. Heidän poistuttua Pihla sammuttaa huoneen valot ja käy istumaan sängyn reunalle. Hän vetää syvään henkeä ja vajoaa jälleen ajatuksiinsa.

Aika on edennyt jo iltapäivän puolelle Riston, Nooran ja Saaran astellessa käytävää pitkin takaisin huoneeseen. Saara haluaa avata huoneen oven ja nappaa avaimen

isänsä kädestä. Muutaman kerran yritettyään hän vihdoin onnistuukin siinä. Tyttö ryntää sisään, sytyttää valot ja vetää peiton pois Pihlan päältä.

”Herätys, kaunokki!”

Saaran isot silmät laajenevat entisestään, kun peiton alla Pihlan sijasta onkin vain kasa vaatteita ja tyynyjä. Noora uskoo tytön olevan vessassa, mutta ei ehdi lopettaa lausettaan kun Saara jo juoksee kylpyhuoneeseen. Tyhjää täynnä sekin. Risto löytää ison kuvaputkitelevision vierestä Pihlan lompakon ja heidän kotitalonsa avaimet. Kylmät väreet iskevät kuin puukko selkärankaan, kun he pikkuhiljaa alkavat ymmärtää tilanteen.